

Arrest

nr. 83 119 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op 14 december 1970 in Tsjetsjen-Aul, Tsjetsjenië. Op 14 februari 1993 huwde u op traditionele wijze met B.-A. S. (...) en het huwelijk werd op 7 juni 2005 ook wettelijk geregistreerd ("zags"). Samen kregen jullie 3 kinderen. De voorbije jaren werkte uw echtgenoot als taxichauffeur. Op 3 oktober 2010 raakte hij in het centrum van de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny betrokken bij een verkeersongeval met een terreinwagen. In de terreinwagen bevonden zich 3 personen: een chauffeur, met de familienaam Ab. (...) en een FSB-agent en een procureur, wiens namen u niet kent. Uw echtgenoot raakte zeer ernstig gewond bij het ongeval. 3 agenten waren getuigen van het ongeval. Eén van hen, een zekere A. (...), oordeelde dat het te lang duurde voor er een ziekenwagen ter plaatse kwam en daarom bracht hij uw echtgenoot

persoonlijk naar het Stedelijk Ziekenhuis Nummer 9 in Grozny, waar uw echtgenoot kort na zijn aankomst zou bezwijken aan de opgelopen verwondingen. Via één van uw voormalige leraressen ontdekte u dat de moeder van de chauffeur directrice was in een lyceum. U zocht haar – ergens in november 2010 – op met de mededeling dat u de dood van uw echtgenoot zou wreken. Eerder al, een week na het overlijden van uw echtgenoot, had u bloedwraak afgeroepen over de (familie van de) chauffeur. 2 keer diende u klacht in bij de lokale politie, de UVD. De laatste keer gebeurde dat in december 2010. Weliswaar werden uw klachten genoteerd, maar u oordeelde dat er geen (grondig) onderzoek gebeurde. Verschillende familieleden, een rechercheur (een zekere A. (...)) en een geestelijke raadden u aan om niet te blijven ageren tegen de dood van uw echtgenoot, omdat dat zich tegen u zou keren. Op een nacht in mei 2011 kreeg u ongewenst bezoek van 3 mannen. De zoon van uw echtgenoot zijn broer I.S. (...) (O.V. 6.881.000) nam uw zaak ook ter harte en logeerde toen bij u en uw kinderen. De in militaire uniformen uitgedoste mannen zeiden dat u moest stoppen met het ondernemen van stappen naar aanleiding van de dood van uw echtgenoot. Als u zich hieraan niet zou houden, zou u of uw kinderen iets kunnen overkomen. In juni kreeg u voor de tweede keer bezoek. Opnieuw waren het 3 onbekende mannen, maar niet dezelfde als bij het eerste bezoek. Ze kwamen langs omdat u beroep had gedaan op een (medewerker van een) mullah om een regeling te treffen volgens de sharia (islamitisch recht). De eerder genoemde I. (...) werd geslagen en liep daarbij lichte verwondingen op: hij had enkele blauwe plekken op rug en benen. Hij werd nadien nog 2 keer bedreigd en mishandeld, waarop hij naar Pyatigorsk vluchtte. Omdat u bang was voor de gevolgen van uw strijd tegen de familie van de chauffeur van de terreinwagen en vreesde dat uw broer in Tsjetsjen-Aul problemen zou krijgen, besloot u te vluchten. Op 8 september 2011 verliet u Tsjetsjenië met uw kinderen en u reisde naar Pyatigorsk, Rusland. Van daaruit zou I.S. (...) (O.V. 6.881.000) met u doorreizen naar Oekraïne, waar uw verdere vlucht naar Europa, in casu België, zou georganiseerd worden. U zou zowat een week in Oekraïne verblijven, alvorens door te reizen naar België. Op 21 september 2011 kwam u samen met I.S. (...) (O.V. 6.881.000) en uw kinderen aan in België en jullie vroegen er gelijktijdig asiel bij de bevoegde instanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk onwetend bent over meerdere aspecten die betrekking hebben op uw verklaarde problemen en die betrekking hebben op de kern van uw relaas.

Ten eerste bent u onwetend over wat uw neef I. (...) precies heeft ondernomen in de nasleep van de dood van uw echtgenoot. U verklaarde eerst (CGVS, p.13) dat hij bloedwraak afkondigde volgens de sharia (islamitisch recht), maar u weet niet hoe dat is gebeurd. Kort nadien werd u nogmaals de vraag gesteld of uw neef formeel over iemand bloedwraak afkondigde, waarop u antwoordde (CGVS, p.14) te denken van wel, maar het niet zeker te weten en details daaromtrent kent u hoegenaamd niet. Dat u dermate onwetend bent over eventuele stappen die uw neef, die u vergezelde bij uw vlucht naar België, zou ondernomen hebben in het licht van uw verklaarde problemen, bevestigt het tot hiertoe bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid. Immers, uit uw verklaringen moet blijken dat de

afkondiging van bloedwraak over een andere familie een wezenlijk onderdeel uitmaakt van uw asielrelaas, maar dat u hieromtrent vervolgens dermate onwetend bent, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. In het licht van de vaststelling dat bloedwraak een essentiële rol speelt in uw asielrelaas, moet vastgesteld worden dat u eveneens onaannemelijk onwetend bent over de chauffeur die betrokken was bij het ongeval, waarbij uw echtgenoot om het leven kwam. Zo kent u van deze chauffeur enkel zijn familienaam, in casu Ajoebov (CGVS, p. 8). U verklaarde voorts dat u zijn voornaam niet kende omdat mannen dingen verzwijgen voor vrouwen (CGVS, p.8), hetgeen niet voldoet qua uitleg, daar u elders verklaarde (CGVS, p.12) dat zijn voornaam wel opgenomen werd in een klacht die u liet registreren én die u ondertekende. Bijgevolg was u wel in staat om op de hoogte te zijn van de voornaam van de betreffende persoon. Van dezelfde chauffeur wist u verder niet tot welke teip (=clan) hij behoorde en u hebt het niet proberen uitzoeken (CGVS, p.10). U weet dat de chauffeur nog één broer had die voor de universiteit werkte, maar ook zijn voornaam kent u niet (CGVS, p.11) en of de chauffeur nog andere broers had, weet u evenmin. U weet dat de chauffeur afkomstig was van het district Oktjabersky, maar u weet niet waar hij precies woonde (CGVS, p.10); het was dicht bij uw zus, maar u kent de straatnaam niet. Ook hiervan had u op de hoogte kunnen zijn, daar uit uw verklaringen blijkt dat u nog contact onderhoudt met één van uw zussen, die in Tsjetsjen-Aul woont (CGVS, p.3). De chauffeur zou ook nog iemand anders hebben aangereden, maar u weet niet waar en wanneer dit zou gebeurd zijn (CGVS, p.20). Van de andere bij het ongeval aanwezige personen hebt u helemaal geen identiteitsgegevens. Zo weet u van de procureur, die eveneens in de andere wagen zat, zelfs niet in welk district/regio hij zijn functie uitoefende (CGVS, p. 9). Er werd u nog gevraagd of er vaststellingen werden gedaan inzake het ongeval, waarop u verklaart (CGVS, p.11) dat de broer van uw man bij een bepaalde dienst te rade ging en daar vernam hij dat de beelden van het ongeval zouden gewist zijn, maar u weet niet bij welke dienst uw schoonbroer die informatie zou gevonden hebben. Welnu, op basis van de hiervoor beschreven vaststellingen moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk onwetend bent over tal van aspecten doorheen uw asielrelaas, waardoor uw geloofwaardigheid ondergraven wordt.

Ook uw neef, I.S. (...) (O.V. 6.881.000), is over bepaalde aspecten onaannemelijk vaag en onwetend. Zo verklaart hij, zowel met betrekking tot de eerste als de tweede inval in huis, en waarbij hij telkens aanwezig was, niet te weten hoe veel mensen er binnen zijn gevallen, en of ze al dan niet een uniform droegen. (CGVS SHAKHMURZAYEV,p.5,6). Ook deze vage verklaringen ondermijnen jullie geloofwaardigheid.

Er moet voorts opgemerkt worden dat u de contacten met uw thuisbasis niet hebt aangewend om zich te informeren over uw persoonlijke problemen. Zo weet u niet of er nog familie van de chauffeur, ordediensten, politie of recherche op uw propiska-adres zijn langsgekomen sinds uw vertrek en u verklaart hier niet mee bezig te zijn geweest (CGVS, p.19). Evenmin weet u of er bij uw broer nog naar u is geïnformeerd (CGVS, p.19). U hebt hoegenaamd geen weet van aanwijzingen dat er nog naar u gezocht wordt (CGVS, p.19) en u erkent dat u dit niet hebt proberen te achterhalen (CGVS, p.20). Ook deze vaststelling plaatst de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden moeilijkheden en vrees voor vervolging verder op de helling; er kan van u namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat u ernstige, veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren, temeer daar u verklaarde (CGVS, p.18) dat u bezorgd was om uw broer in Tsjetsjen-Aul. Dat u nalaat om dienaangaande de nodige betrokkenheid of initiatief aan de dag te leggen om uw situatie in te schatten vormt een tegenindicatie van uw beweerde vrees en bijgevolg van de moeilijkheden die u stelt te kennen.

Uit uw verklaringen blijkt vervolgens (CGVS, p.4) dat u in mei 2011 de ingrijpende beslissing nam om uw herkomstland te ontvluchten, maar dat u tot augustus 2011 met de kinderen in uw woning bleef wonen. Dit is des te merkwaardiger aangezien uw vervolgers tot twee maal toe naar uw woning zijn gekomen (mei en juli 2011). Pas in augustus 2011 bent u verhuisd naar het huis van uw broer enkele straten verder (CGVS,p.4). Het feit dat u niet bent ondergedoken of een ander verblijf hebt gezocht nadat u vreesde voor het leven van u en de kinderen en besliste uw land van herkomst te verlaten, èn nadat uw vervolgers nog 2 maal zijn langsgekomen en u sloegen en bedreigden, is in ernstige tegenspraak met uw beweerde vrees. Hierdoor wordt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees verder ondermijnd.

Bijkomend werd een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw neef I.S. (...). Zo verklaarde u (CGVS, p.15) dat de onbekende mannen in militaire (camouflage)uniformen gekleed waren, maar toen aan uw neef gevraagd werd of de onbekenden uniformen droegen, verklaarde hij initieel dit niet meer te weten, en vervolgens dat hij dacht dat ze geen uniformen droegen (CGVS, gehoorverslag Iznaur, p.5). Uw neef werd met deze

tegenstrijdigheid geconfronteerd, maar zijn uitleg, als zou hij zoiets niet meer weten, is niet afdoende. Er kan verwacht worden dat jullie zich herinneren of uw vervolgers al dan niet uniformen droegen, en dat hierover gelijklopende verklaringen worden afgelegd.

Bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd nog gevonden in uw verklaringen inzake uw vlucht naar België. Er werd vastgesteld dat u dienaangaande onaannemelijk onwetend bent.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vanuit Oekraïne naar België reisde per wagen (CGVS, p.6). U weet zeker dat u niet via Polen hebt gereisd, omdat u daar dan asiel zou moeten vragen (u verwijst naar de DublinII-verordening) maar via welk land u dan wel reisde weet u niet; daar was u niet mee bezig, want u was druk met uw kinderen (CGVS, p.6). U werd nimmer persoonlijk gecontroleerd (CGVS,p.6). Voor uw aankomst in België wist u niets van de gebruikte reisdocumenten (CGVS, p.6). U weet dus ook niet of er voor uw reis van Oekraïne naar België een visum werd gebruikt (CGVS, p.6). In het licht van die vaststelling werd u dan ook gevraagd of er afspraken werden gemaakt met de chauffeurs/passeurs over wat u zou moeten doen of zeggen bij een eventuele controle, waarop u verklaart (CGVS, p.6) dat daarover niets werd gezegd omdat u niet zou gecontroleerd worden. Ook uw neef wist niets te vertellen over reisroute, reisdocumenten en verklaarde dat er geen afspraken over controles werden gemaakt (CGVS SHAKHMURZAYEV,p.3). Welnu, aan dergelijke verklaringen kan, zeker in het licht van de eerder gedane vaststellingen, slechts weinig geloof gehecht worden daar uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er aan de buitengrenzen van de EU (en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone) zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen enkele informatie kunt geven over de voor/door u gebruikte reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van het soort document dat zou worden gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van gebruikte reisdocumenten, niet geloofwaardig. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern paspoort voor en voorts de geboorteaktes van uw kinderen. Deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit en de identiteit van uw kinderen, die in het kader van uw huidige asielaanvraag niet betwist worden. U legt een huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw (overleden) echtgenoot bevestigt, hetgeen hier evenmin betwist wordt. Ten slotte legt u een overlijdensakte van uw echtgenoot voor. Het document bevestigt enkel dat uw echtgenoot op 3 oktober 2010 overleed, maar het document bevat geen informatie over de oorzaak of de omstandigheden van uw echtgenoot zijn dood en bijgevolg ondersteunt het document niet uw verklaringen, als zou hij om het leven zijn gekomen bij een verkeersongeval, waarvan de gevolgen leidden tot verschillende vervolgingen en uw vlucht uit uw herkomstland. Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er niet in geslaagd bent het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat deze aangehaalde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoekster dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoekster geeft een theoretische uitleg over de geloofwaardigheid van een asielrelaas met betrekking tot een completer verhaal in dringend beroep ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad

wijst erop dat deze procedure sinds 2007 niet meer bestaat. Waar verzoekster stelt dat nagegaan moet worden of de ingeroepen elementen te wijten zijn aan de verzoekende partij duidt zij niet aan wat de relevantie hiervan *in casu* is.

Verzoekster stelt dat er geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige het in twijfel trekken van het feitenrelaas door te stellen dat haar antwoorden te vaag zouden zijn en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden. Het Commissariaat-generaal kan zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht doch integendeel actief wordt op zoek gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen. Verzoekster heeft een naam vermeld, namelijk A. en de commissaris-generaal dient dit te onderzoeken. Verzoekster stelt dat voor personen afkomstig uit Tsjetsjenië er steeds stereotypisch verwezen wordt naar de verbeterde situatie in Tsjetsjenië. Verzoekster meent dat haar verklaringen vergeleken wordt met de houding van een “modelvluchteling” en verwijst naar het feit dat iedere asielaanvraag individueel dient bekeken te worden. Verzoekster meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

De Raad meent dat dergelijke theoretische overwegingen die niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing geen weerlegging is van deze motieven. Verzoeksters argumentatie bevat geen concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing, zodat deze gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster in gebreke blijft.

Terecht stelt verweerder dat in zo verre verzoekster opwerpt dat de commissaris-generaal enkel op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust een negatieve beslissing te nemen, dit niet opgaat. Verweerder wijst er op dat de commissaris-generaal kan worden gevolgd wanneer hij stelt dat het de bedoeling is om bij de vraagstelling tijdens het gehoor inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoekster, hetgeen hij tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal “maakt” de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen en verzoeksters gebrek aan informatie en gebrek aan initiatief om zich te informeren omtrent essentiële elementen, niet, hij stelt ze uit de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen vast en trekt er zijn besluiten uit. Aangaande de “stereotiepe motivering” die de commissaris-generaal, volgens verzoekster, in alle aanvragen van personen uit Tsjetsjenië gebruikt, wordt er op gewezen dat elk asioldossier, individueel op zijn eigen verdiensten moet worden onderzocht. Verzoeksters asielaanvraag werd op een individuele wijze onderzocht, rekening houdend met haar persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verweerder voegt hier nog aan toe dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is. Betreffende verzoeksters bewering dat het Commissariaat-generaal eigen beweringen zou geuit hebben dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige- verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder haar houding, antwoordt verweerder dat de motieven van de bestreden beslissing onpartijdig en correct gemotiveerd zijn. In zo ver dat verzoekster dergelijke vaststellingen louter betwist, zonder concreet aan te geven of uiteen te zetten op welke wijze of bij welke vaststellingen het Commissariaat-generaal een verkeerde/eenzijdige interpretatie zou gehanteerd hebben, blijven deze onverminderd overeind.

Verzoekster klaagt aldus de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. Verzoekster maakt geenszins hard dat de commissaris-generaal partijdig zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige

verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Daar waar verzoekster stelt dat zij uiterst getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is stelt de Raad vast dat zij hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot trauma en stress leiden, maar verzoekster toont niet aan dat zij niet op effectieve wijze kon deelnemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag.

Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaten heeft verricht naar de door verzoekster genoemde derde A. is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Het door verzoekster ingeroepen argument dat er gezien de plaatselijke cultuur zo weinig mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is/kan zijn is geen aanvaardbare verschoningsgrond ter weerlegging van de vastgestelde onwetendheid met betrekking tot de personen betrokken bij het aangehaalde verkeersongeval. Het betreft hier immers elementen die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en waarvan zij bijgevolg relevante kennis dient te hebben of een aannemelijke verklaringen dient te geven voor het gebrek aan kennis.

Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 november 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3, 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

Verzoekster wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissing berust op onterecht opgeworpen zaken, incorrecte elementen en dat haar asielaanvraag verkeerd werd beoordeeld. Verzoekster haalt aan dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Verzoekster wijst er nogmaals op dat het in haar cultuur zo is dat geen vragen worden gesteld, iedereen kan immers een verklikker zijn. Verzoekster zou in de eerste plaats geïnteresseerd zijn om zichzelf in veiligheid te stellen, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen. Verzoekster verklaart dat indien zij iedereen vragen had gesteld, zij ongetwijfeld haar eigen leven nog meer in gevaar had gebracht, hetgeen niet van haar kon verwacht worden. Verzoekster wijst erop dat er geen rekening werd gehouden met haar plaatselijke cultuur waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is / kan zijn.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster nogmaals verwijst naar haar plaatselijke cultuur waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is / kan zijn wees de Raad er reeds op dat dit geen aannemelijke verklaring is.

Terecht stelt verweerder dat verzoekster niet verder komt dan het bekritisieren en betwisten van de motivering van de bestreden beslissing, het uiten van niet gefundeerde verwijten en loutere beweringen die zij geenszins staft aan de hand van objectieve gegevens. Verzoeksters algemene bewering dat de

bestreden beslissing berust op onterecht opgeworpen zaken, incorrecte elementen en dat haar asielaanvraag verkeerd werd beoordeeld, zonder dit op concrete wijze te onderbouwen, is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de motieven van de commissaris-generaal. De in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen van verzoekster zijn eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoeksters asielaanvraag werd onderzocht rekening houdend met haar persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Waar verzoekster stelt dat in haar cultuur geen vragen worden gesteld, benadrukt verweerder nogmaals de bewijslast die op verzoekster rust en het feit dat, ongeacht haar cultuur en achtergrond, kan worden verwacht dat zij zich wel degelijk informeert omtrent doorslaggevende elementen van haar asielrelaas en minstens betrokkenheid toont.

In zo ver dat verzoekster aanhaalt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden, merkt verweerder terecht op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door verzoekster. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn en dient evenmin te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is verzoekster die door een aannemelijk relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. *In casu* heeft verzoekster hier niet aan voldaan.

De Raad meent dat het motief inzake de reisweg een overtollig motief is.

Het middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 en 5 EVRM; van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht; van het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekster meent dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en haar leven ten zeerste in gevaar is. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige republieken. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal 'gemaskerde mannen' zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit teruggevonden worden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging en het stellen van onderzoeksdaden door de commissaris-generaal werd hierboven reeds behandeld.

Daar waar verzoekster stelt dat vervolging ook kan uitgaan van privépersonen wordt dit niet betwist evenmin als de relevantie van het gebrek aan bescherming door de overheid in bepaalde gevallen.

Waar verzoekster stelt dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen geoordeeld werd dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging maakt zij niet aannemelijk dat dit op dit ogenblik het geval is in Tsjetsjenië.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Verzoekster weerlegt het volgende motief uit de bestreden beslissing niet: *"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is*

bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk."

Het middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play beginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd hierboven reeds behandeld.

De Raad meent dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekster toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG, zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept verzoekster zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Verzoekster verwijst naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het middel is niet gegrond.

2.5. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 *juncto* 13 EVRM, evenals van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster wijst erop dat haar afkomst en herkomst uit Tsjetsjenië niet in vraag worden gesteld. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat er sprake is van foltering, verdwijningen en dergelijke in Tsjetsjenië. Het Hof van Justitie was in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De situatie in

verzoekster haar land van herkomst is er tot op heden een van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen, ... waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Verzoekster stelt dat er een manifeste schending is van artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (*'independent and rigorous'*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Uit de motivering blijkt nergens dat terzake onderzoek werd gedaan. In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoekster in ogenschouw genomen alvorens een beslissing te nemen of minstens blijkt dit niet uit de motivering.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het stellen van onderzoeksdaden door de commissaris-generaal werd hierboven reeds behandeld.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS